

PILLARS OF ETERNITY

THE REAPING

SKLIZEŇ

ERIC FENSTERMAKER

Autoři:

Napsal: Eric Fenstermaker

Obálka: Jason Seow

Přeložil: WhiteHorse

© 2015 Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.
„Obsidian“, „Obsidian Entertainment“, „Pillars of Eternity“, a související loga jsou registrovanými i neregistrovanými obchodními značkami Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Sklizeň

S Edérovou duší to bylo na pováženou. Mohl přijít do kostela poprvé za celou věčnost a vidět tu tvář, ten výraz otce Bylmera, která nasazoval, když jste udělali něco špatného. To, jak zkrřížil ruce a tvářil se tak nesouhlasně, že jste mysleli, že jeho čelisti zmizí pod povislými tvářemi. Nebo nemusel do kostela přijít už nikdy a přenechat svou duši věčnému zatracení. Nyní byl téměř na dohled chrámu a každý krok ho naplňoval větším vzdorem. Za ním žhnulo slunce v barvě chladnoucího roztaveného železa. Protože před chvílí nastal úsvit.

Možná by byl raději, kdyby tam chrám už nebyl. Třeba aby dopadlo nějaké malé Kladivo a chrám smetlo z povrchu země, zatímco byl pryč a vše, co tam najde, budou jen kouřící kameny a zbytky prázdného roucha otce Bylmera, s rukávy stále zkrříženými v nesouhlasu. Edér se při té myšlence pousmál, ale pak se mu něco převalilo v žaludku. Se zaklením přidal do kroku.

Šel kolem křivolakého plotu Raskovy farmy, opuštěné a zarostlé od doby, kdy Osgod Rask odešel do války. Nyní byla obsazena tribunálem shrbených krkavců, kteří se šklebili a krákali na procházejícího Edéra. Odolával nutkání hodit po nich kámen a zahnat je. Stejně by se brzy vrátili v ještě větším počtu.

Vlevo nahoře už byla vidět věž kostela, vykukující za Raskovým domem. Po několika krocích zatajil dech, dokud neviděl, jestli svítí lucerna nad zvonící chrámu – Svíce nekonečného rozbřesku – která má stále hořet po celý den na počest boha, který až donedávna přinášel světu úsvit. Lucerna nesvítila.

Než Edér dorazil k hlavnímu vchodu, už napůl klusal, srdce mu bušilo a v žaludku mu ležel kámen domnělé viny. Udýchaný se zastavil před tlustými dubovými dveřmi a vstoupil do chrámové předsíně. Kostel byl uvnitř tmavý, osvětlený jen mdlými paprsky slunce, plazícími se východním oknem jako zranění vojáci. Edér neviděl žádné znamení, že by tu někdo byl od té doby, co se vydal do Konce Cest.

Byl den Sklizně Ztraceného. V jiných letech bývala místnost přeplněná. Eothasovi věřící seděli rameno na rameni a stáli i v uličkách. Nechtěli jít na pozdější bohoslužbu, která nebyla požehnaná úsvitem. Vzduchem se nesla vůně kadidla, znělo kázání a špitání rodičů, aby děti ještě chvíli seděly.

Teď je tu sám, ozvěna jeho kroků se nese prázdným prostorem a vrací se k němu jako kroky cizinců. Byl z toho nespokojen. Měl pocit, že je někde, kde nemá být, že každou chvíli někdo vběhne do místnosti, ukáže na něj a křikne: „Zloděj!“

S bázní, na kterou nebyl hrdý, se plížil k oltáři na druhé straně. Okolo oltáře byly kruhové stopy po posledních svíčkách, děkovaných darech nedoplňených od poslední bohoslužby. Viděl to tady už někdy bez jediné hořící svíčky? Mohl by přísahat, že stále cítí závan jejich kouře.

„Chtěl jsi zapálit svíčku?“

Edér vykřikl. Trhl hlavou a viděl z vedlejší cely vstoupit do místnosti zrzavého chlapce v kněžském roucho. Chvíli uvažoval, jestli se dá nějak vysvětlit jeho leknutí, aniž by to způsobilo větší škody, než když bude prostě předstírat, že se nic nestalo.

Chlapci nemohlo být více než šestnáct let, jeho hlas ještě nebyl usazený a znělý a občas připomínal porouchanou flétnu. Držel si roucho vykasané u pasu na obou stranách jako dlouhou sukni, jen tak vysoko, aby se látka netahala po zemi. Edér chlapce dobře znal, ale nemohl si vzpomenout na jeho jméno.

„Je tu někde otec Bylmer?“

„Jak dlouho jsi tu nebyl?“

„Já?“ Edér pokrčil rameny. „Jen několik týdnů. Byl jsem navštívit své rodiče.“ V chrámu nebyl od války.

„Otec Bylmer nečekaně odešel. Asi před rokem.“

Edér sebou trhl. Určitě ho chytili. Ale jestli ho kněz podezíral, nedal to najevo. Edér se rozhodl, že bude moudré držet chlapce v nevědomosti.

„Nečekaně, říkáš?“

Stalo se to v polovině kázání. Otec Bylmer stál za stříbrnou kazatelnou v přední části místnosti a mluvil o víře a trpělivosti v nejistých časech (nebo možná o soucitu a odpuštění v nejistých časech – to už si mladý kněz nepamatoval) a jeho hlas byl stále tišší a tišší, až tam jen tak mlčky stál a zíral někam za shromáždění. Pak si strhl roucho, jako by ho dusilo, nechal je ležet na zemi a odešel. Odešel přesně těmi dveřmi, kterými Edér vešel.

„Kdy to bylo?“ zeptal se Edér.

„Den po zprávě o Kladivu.“

„Ty jsi... Hm... já tě přeci znám, ale...“

„Raedulf, pane. Weyfrithův kluk.“

„Raedulf. No jo. Tys ale vyrostl.“

Edér viděl Raedulfa naposledy na trhu, kde ho před léty potkal s jeho matkou. Tehdy jí Raedulf sahal sotva do pasu, jednou rukou se držel její sukně, aby se v davu na trhu neztratil a ukazováček druhé ruky měl až po kloub zaražen do nosní dírky. To nebylo přesně to, co dnes ráno hledal.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se.

„Co sloužili úsvitu? Dokončili jsme to.“

„Dokončili to?“ Edér se podíval na východní okno, aby se ujistil, že úsvit tam stále je.

„Vylepšili. Myslel jsem, že to tak bude nejlepší. My teď úsvit voláme, místo abychom na něj čekali.“

Pokusil se o úsměv, ale nepodařilo se mu, jako by jeho tváře byly příliš těžké.

„Tak proto?“

„Ano, pane. A...“

„A?“

„Pokud bohoslužba skončí do východu slunce, nemusí si věřící dělat starosti.“

„S čím? Aby je neviděli jiní vesničani?“

Raedulf přikývl a vyhnul se jeho pohledu.

Edér vydechl a rozhlédl se po místnosti, jako by se v ní snažil najít nějaký smysl toho všeho. Díval se na chlapce, jemuž rukávy visely úplně přes ruce, a vypadal, jako kdyby měla jeho hubená postava pod tíhou róby padnout.

„A teď jsi tu jen ty? Ty jsi jediný kněz?“

Další tiché kývnutí.

Edér by se rád otce Bylmera zeptal na mnoho věcí. Strach z odpovědí ho přiměl to odložit. Odklad vedl k dalšímu odkladu. A teď tu šanci ztratil. Když uvážil, jaké odpovědi by mu mohl poskytnout chlapcův příběh, otřásl se. Teď tam stojí v prázdné místnosti a uvědomil si, jak se těšil na rutinu bohoslužby, útěchu známých tváří a obřadů. Místo toho narazil na události, kterým je třeba porozumět.

„Ty... Hm... Vadilo by ti, kdybych se tě zeptal na pár věcí? O Eothasovi?“

Chlapec zavrtěl hlavou, ale bylo vidět, že je nějak neklidný, vyvedený z míry. Edér znal ten pohled. Vídával ho na tvářích jiných eothasiánů, s nimiž sloužil – vojáků, bojujících s invazí, kterou proti nim jejich bůh vedl.

„Anebo... to je v pořádku. Někdy jindy.“

Edér se povzbudivě usmál a poklepal chlapce po rameni. Pak vyšel ven.

Nedošel daleko a hned se srazil se dvěma vojáky, přicházejícími zpoza rohu. Právě se díval nahoru, na zvonici a zhasnutou lucernu, takže si jich ani nevšiml.

První voják, silný a zavalitý, byl tak vyveden z rovnováhy, že se skácel dozadu na svého společníka a oba se svalili na zem ve spleti končetin a zbraní. Voják ihned položil ruku na jílec své zbraně a snažil se odstrčit druhého vojáka ze svého těla.

„Co to sakra je?“

Pokoušel se vytasit meč, ale s rukama přimáčknutýma k tělu to nemohl udělat.

Vykulenýma očima se podíval na toho, kdo je napadl. Zdálo se, že se jeho pohled poprvé zaostřil a panický výzor naradil zmatek.

„Edére? Ty jsi tady?“

„Daegu?“

Druhý voják, ještě stále trochu otřesen, se zvedl a pomalu otočil hlavu. „No ne. Ahoj, Edére!“

Edér zamrkal. „Wilgere? Ahoj.“

„Proč jsi do nás vrazil?“

Edér pokrčil rameny. „Promiňte.“

Odvalil Daega z Wilgera a pomohl mu na nohy.

Pak chytil Wilgerovu ruku a trhl tak prudce, že se téměř překotil na druhou stranu a musel mávat rukama jako větrný mlýn, aby udržel rovnováhu.

„Jsem rád, hoši, že vás zase vidím. Dlouho jsem neviděl tvého otce, Daegu. Ale teď, když vidám všechny ty rozvrácené rodiny, mám skoro strach se zeptat.“

Daeg přikývl.

„Já taky. Místo toho raději poslouchám drby. Jenže ani na ně se nedá spoléhat. Jeden z nich tvrdil, že tady Wilger byl spálen paprskem světla z očí samotného Waidwena. Dovedeš si asi představit moje překvapení, když jsem ho viděl letět čumákem napřed z krčmy, kde prý děsil děvčata.“

Wilger píchl prstem Daega do hrudi.

„Jenom jednu, a to se navíc přeslechla.“

„Jasně, přeslechla...“

„Chtěl jsem ji jen pozvat na skleničku. Že klidně nějaký ten peníz vytáhnu.“
Oba se okamžitě rozchechtali a i Edérovi vhrkly do očí slzy, i když se nesmál tak srdečně. Utřel si je špinavou rukou, čímž to ještě zhoršil.

Daeg si toho všiml a jeho úsměv se rychle vytratil, jako by si něco připomněl.

„Hele, chtěl jsem ti jen říci, že je mi líto...“

„No jo, s tím si nedělej starosti.“

„Já jen... že to nemůže být snadné.“

„Není. Ale všichni jsme někoho ztratili.“

„Hele, říkal jsem, že jsem poslouchal drby, ale–“

„To je v pořádku. Nemusíš to říkat.“

„Ničemu z toho nevěřím.“

Edér dokázal jen přikývnout.

Po válce se vynořily otázky, jak skončil jeho bratr a pod jakou vlajkou bojoval. Ale stejné otázky mohly být kladeny všem eothasiánským důstojníkům, které znal, všichni byli podezřelí. A ti, kteří nepřežili, z toho vyšli nejhůře. Odešli ze Zlatavého Údolí jako hrdinové, ale jakmile přišly zprávy o jejich smrti, stali se dezertéry a zrádci. Ještě než se do nich pustili červi, už z nich byli krutí služebníci Eothase a jeho převtělení, kteří zmasakrovali stovky jelenoleských vlastenců.

Edér a oba vojáci chvíli přetřásali válečné události – kdo zemřel, kdo byl pravděpodobně mrtvý a kdo určitě mrtvý brzy bude. Bylo to více slov, než s nimi Edér vyměnil za uplynulých dvanáct let, ale k jeho překvapení mu rozhovor s těmito muži ulevil, protože mu rozuměli. Jeho i jejich nejbližší přátelé a příbuzní byli mezi mrtvými a pohřešovanými. Byl tou chvílí tak zaujatý, že si ani neuvědomil, že se zapomněl zeptat na to nejdůležitější. Kývl směrem k Daegově zbroji.

„Čekáš nějaký boj?“

„Předcházením jednoho můžeme napomoci druhému. Teď jsme s muži lorda Raedrika. Vyslal nás dohlédnout na Sklizeň. Zajistit, aby se dodržovala nová nařízení.“

Bylo mnoho nových nařízení. Už nešlo o Sklizeň Ztraceného, jelikož Ztracený byl jedno z Eothasových vtělení. Nyní to byla jen „Sklizeň“, ale už se řešilo, jestli ten název nezměnit úplně. Pán a paní Sklizeň odtěd nesměli mít na korunách svíce a stejně tak nebyl Přicházející soumrak, takže z toho celého zbyla jen řada lidí

jdoucích potmě.

Písne byly přepsány, modlitby odstraněny. A tak podobně.

„A přesto tu potřebuje vojáky?“

„Právě proto.“

Před týdnem vypukla v hostinci rvačka. To byla událost, o které teď každý mluvil. Zapletl se do toho nějaký eothasián. Ve Zlatavém Údolí nebylo možné vyslechnout nezaujatý názor. Někteří říkají, že napadl jiného muže, jiní, že on sám byl napaden třemi neurvalými opilci, kteří ho vyprovokovali.

Podle všeho skončila hádka rozbitou sklenicí, střepem dlouhým jako rampouch, jenž eothasián zarazil jednomu z mužů do krku. Pak ho zbývající dva muži utloukli k smrti a šenkýř a ostatní hosti jen přihlíželi. Ti dva byli omilostněni ještě dříve, než šenkýř stačil setřít krev z podlahy.

„Měl by ses přidat k nám, Edére. Pomáhat udržet mír. Raedrik potřebuje dobré vojáky.“

„Neškodilo by taky dát lidem vědět, na jaké straně stojíš,“ přidal se Wilger.

„Cože?“ Edér se zatvářil, jako kdyby se brodil žumpou.

Daeg s tupým zařinčením plácl Wilgera do hrudi.

„Lidi vědí, na jaké straně Edér stojí.“

Wilger zakoulel očima. „Jen by neškodilo, kdyby to věděl i Raedrik. Poslední dobou začíná být na eothasiány tak trochu vysazenej. Nevolal po žádných čistkách, ani je ale v jiných městech neodsuzoval. Zmínky o tom dětském moru všechny zarazily. Jakmile se objeví první náznak i tady, udělá všechno, aby usmířil bohy.“

To o „dětském moru“ jen zašeptal, i když to bylo nejprobíranější téma ve Zlatavém Údolí. Mělo to tolik jmen, jako bylo radikálních vesnických balíků, kteří hlásali, že znají příčinu. Začalo to krátce po válce a mnozí to chápali jako prokletí a pomstu umírajícího boha znovuzrození. Většinu historek si různí idioti ještě všelijak přikrášlovali. Mnohooké děti s šupinatou kůží. Děti, jejichž křik přivolával noční příšery, které je odnesly do tmy a vychovaly jako své vlastní. Děti od narození schopné vyslovit slovo, které mohlo posluchači způsobit šílenství. Opravdu děsivé povídačky, které byly zakazovány a byly příliš bezútěšné, než aby byly zábavné. Příběhy o dětech, které nevnímaly své rodiče, žádný oční kontakt, žádný smích nebo křik, které byly považovány za narozené bez duše. Tyto myšlenky nedávaly obyvatelům Zlatavého Údolí v noci spát a odrazovaly je při

venkovské nudě od pomýšlení na obvyklou rozmnožovací zábavu.

Edér přikývl a usmál se. „Budu o tom uvažovat. No, bylo fajn vás potkat, kamarádi.“

„Uvidíme se na Sklizni.“

„Nepochybně.“

Edér o účasti na Sklizni rozhodně neuvažoval. Měl z dětství milé vzpomínky. Soutěže v jídle, nemravné písně, co zpíval spolu s bratrem po doušcích piva z nehlídaných sklenic. To, co popisovali Daeg a Wilger, bylo něco jiného. Oslava stažená z kůže. Připomínka všeho, co se už nikdy nebude opakovat.

Spěchal po cestě a doufal, že se vyhne dalším setkáním. Ráno ještě pořádně nezačalo a už se o vsi dozvěděl víc, než mu bylo milé. Začal uvažovat o vůbec nejdelším spánku, jakého by byl schopen. Je možné, aby muž prospal dvě noci a den mezi nimi?

Hustá ranní mlha spolkla údolíčko a ztlumila sluneční svit. Kráčel po šedivé půdě dříve hnědých pšeničných polí, sestřižených žněmi dohola. Přemýšlel o zvířatech, která spí zimním spánkem až do jara a zajímalo ho, jak to dělají. Když došel domů a zavřel za sebou dveře, začal se vážně zabývat myšlenkou na nějaké opatření pro případ, že by ho někdo přišel navštívit, zatímco se bude pokoušet spánkem uniknout tomuto beznadějnému dni.

Uvnitř byla ještě tma. Světlo, které se protlačilo okenicemi, vyhaslo dřív, než stačilo cokoliv ozářit. Lucerna, zavěšená na hák poblíž dveří, osvětlila místnost. V kalném světle vypadala matně jako prastará vzpomínka.

Před ním byl stůl, který otci a bratrovi pomáhal vyrobit z padlé olše. Pozdě, až příliš pozdě přišli na to, že je domovem kolonie bodavých mravenců. Za ním, v závoji stínu, byl matčin kolovrátek. Matka na něm předla, i když v něm nebyla žádná vlna, protože její pravá noha byla nepokojná a ona nechtěla, aby to někdo zjistil, nicméně chlapci i otec to věděli.

Na všech zdech visely opotřebované nástroje a nářadí, zavěšené tam ještě před narozením obou Teylečových synů. Byly němými svědky počátků a konce společných dnů rodiny. Všechno to přinášelo záplavu dotírajících myšlenek a Edér zalitoval, že vůbec rozzíhal lucernu.

Mdlé ranní slunce pro zahrnutí mokrého chladu uplynulé noci mnoho neudělalo. Poklekl k ohništi ve středu místnosti a plamenem z lucerny zapálil

čerstvě nadělané třísky. Když oheň oranžově zaplál a osvětlil okolí, všiml si Thurisových stop, vyskytujících se v náhodných shlucích vedle ohniště, kde tak rád trávil večery.

Rodiče se snažili Edéra přesvědčit, aby si nechal svého velkého loveckého psa ve Zlatavém Údolí. Edér je částečně podezíral, že to kvůli jeho ranním výpadům. Popravdě řečeno, chtěl si ho tu nechat, ale nakonec trval na tom, aby Thuris s jeho rodiči odplul za moře do bezpečnější země. Edér si ho na okamžik s úsměvem představil, jak na lodi do Aedyru honí krysy a slintá. Tyhle dvě věci mu šly opravdu dobře.

Ještě malátný z neklidného nočního spánku a unaven z výpravy do Konce Cest se odpotácel do jediné další místnosti v domě. Sotva vlekl nohy a posadil si na kraj na straně postele, kde se začal zouvat. Místnost byla malá a téměř prázdná. Zjistil, že civí na bratrovu postel u protější zdi. Povlečení bylo stále netknuté, naposledy jej upravila matka, stále očekávající bratrův návrat. Postupem času vlhký údolní vzduch všechno pokryl pachem plísně, ale Edér ani rodiče neměli to srdce s tím něco udělat a naučili se to ignorovat. Nakonec byl to jen další pach v domě, kde čas od času v drsných mrazech přebývala i zvířata.

Pod příkrývkou byl ještě rozpoznatelný otisk bratrova těla v místě, kde se ukládal ke spánku. Edérovi připadalo, jako by tam ležel jeho duch. Přistihl se, že upřeně hledí skrz plameny na prázdný vchod. Skopl boty, zhasnul lucernu a tak, jak byl, v oblečení, se natáhl na postel a přetáhl přes sebe příkrývky. Oči se mu zavřely a on upadl do spánku. Snil příjemný sen o večeri v rodinném kruhu. Což stejně dobře mohla být noční můra.

Probudil se až někdy odpoledne, mrzutý, promáčený rosou kapající z doškové střechy přímo jemu do nosu. Způsobilo mu to záchvat kašle a hlenem vystlané dutiny. Napučenýma očima se rozhlédl po svém okolí a rozhodl se, že tady nemůže zůstat.

Osamoceně se plahočil zpátky k městu a slavnosti s nadějí, že tam potlačí své vzpomínky, i když si v této věci nedělal valné naděje. Edérovi se nechtělo jít na Sklizeň z mnoha důvodů. Jedním z nich bylo náměstí, ležící vedle Eothasova chrámu. Neměl zapotřebí žádných připomínek a nechtěl se znovu setkat s mladým

knězem. Rád by se tam hned napoprvé obešel bez chlapce a jeho nabídky, aby přišel na jednu z předjitřních bohoslužeb. To by mu připadalo, jako kdyby měl dokonce života každý týden jít na pohřeb.

Náměstí se změnilo od doby, co tam byl naposledy. Z obrovského dubu uprostřed náměstí visely oranžovo-zlaté plátěné fábory. Apaticky se houpaly ve větru, jako by je už nebavilo být na oslavě. Na zchátralém pódiu stála dvojice potulných hudebníků a dula do podomácku vyrobených nástrojů. Dříve tam bývali čtyři, ale válka si dva z nich vzala. Včetně zpěváka. Zbývající dva nevěděli o hudbě tolik, aby dokázali ztráty zamaskovat, a tak jen hráli stejný part, jak byli zvyklí, harmonii bez melodie. Zvuky se úzkostně potulovaly vzduchem jako ztracené dítě.

Na okraji náměstí byly seřazeny sudy vína a piva, vynesené ven z hostince jako první obětina pro žiznivý dav obyvatel města před večerem, aby na chvíli zapomněli na útrapy.

Obsluha byla mizerná, ale byla to eothasiánská slavnost, tak se to asi dalo očekávat. Na svém vrcholu by slavnost měla hýřit zábavou, veselím, líbivými zvuky a vůněmi nesoucimi se po celém městě do jeho nejvzdálenějších okrajů. Právě teď tam byla asi dvacítko lidí s pitím v rukách, stojících tiše a strnule v očekávání pokynu k zahájení oslavy.

Kolem náměstí se rozestavila hrstka vojáků, nevrlých a připravených zasáhnout při jakémkoliv náznaku porušení pravidel. Něco v nich Edérovi připomnělo krkavce. Edérův vstup neprovázely žádné fanfáry. Žádné známky poznání, žádná výzva k rozhovoru, žádné přátelské procházení s plným džbánkem. Pohledem našel Daega, který stál v řadě s dalšími vojáky a zamával na něj. Daeg mu však odpověděl jen neutrálním kývnutím. Edér prohlížel houf znovu a znovu a hledal někoho, kdo bude něco víc než jen známý, ale většinu tváří sotva poznával. Měl si předtím asi déle promluvit s mladým knězem.

Vrátil se k sudům, do každé ruky popadl džbánek a vydal se k nejbližší pípě. Nezáleželo mu na tom, co do sebe nalije, hlavně když se všechno rozmaže. Z nedalekého svahu přicházelo několik rodin podívat se na slavnost. Chvilí tam postávaly, pozorovaly dění a pak se obrátily k odchodu. Naplnil své džbánky, otočil se a chvíli nehybně stál a přemýšlel.

Pivo šplouchalo v jeho jinak prázdném žaludku a slavnost mu přestávala připadat tak nepřátelská jako na začátku. Přistoupil k neznámým lidem, dal se s

nimi do nezávazné konverzace a vypadalo to, že mu to jde dobře. Ale po vyčerpání společenských témat by konverzace mohla vzít špatný obrat a Edér by se mohl zeptat na někoho, kdo už tu nebyl. Kdo už nikdy nepříjde, protože nedlouho předtím zemřel, vzdal se své víry, nebo z obou těch důvodů. Edér zjistil, že lidé o tom nechtějí mluvit.

Chvilí sledoval hudebníky hrající osekanou verzi čehosi, co znělo jako „Vpřed! Vpřed k úsvitu!“ a domýšlel si části, které oni zahrát nemohli a které on dobře znal. Někde v pozadí se opilý muž začal hádat se skupinou vojáků.

„Když nebudeme korunovat pána a paní Sklizně, nebude to žádná Sklizeň!“ hulákal a dloubal prstem vojáka do hrudi.

Voják ho uhodil pěstí v ocelové rukavici a muž se zhroutil k zemi. Dva další vojáci ho odtáhli stranou a přihlížející se vytratili, aby zbytečně nepoutali pozornost.

Edér stále sledoval výkon hudebníků, když ucítil dotek cizí ruky na své paži. Otočil se a spatřil ženu přibližně ve svém věku, o dobrou hlavu menší. Měl dojem, že ji zná, ale začínalo se stmívat a část jeho myslí se dnes večer již rozhodně začínala topit v pivě.

„Neuvažuj o tom. Kdyby chtěli špatného zpěváka, už by si ti řekli.“

Edér se podruhé za tento den zasmál. „Elafo.“

Byla jiná, než jak si ji pamatoval. Poněkud kypřejší a Edér i ve svém stavu věděl, že by to neměl říkat. A něco jiného bylo i v jejích očích. Ale poznal ji, podle jejích pih, křivého úsměvu a rozevlátých copů. Nikdy nepřeháněla péči o svůj zevnějšek, ale byla vášnivá a on pro ni měl vždycky slabost. Už dlouho se nesetkal s podobnou dívkou a často zjistil, že mu chybí, i když si uvědomoval, že není pro něj.

„Jsi tady už dlouho?“ zeptal se.

„Ne, musela jsem vyřídit nějaké záležitosti. A co ty?“

Edér roztřesenýma rukama pozvedl džbánky před sebe a pohlédl na hladinky piva, snaže se vymyslet přijatelnou odpověď.

„Hádám, že taky tak.“

Rozhlédla se kolem a povzdechla si. „Letos je všechno jinak. Nevěděla jsem, jestli mám vůbec přijít.“

„Ani já. Vlastně jsem nechtěl.“ Přeletěl očima řídký dav. „A pořád nevím, jestli jsem udělal dobře.“

„Při tomhle tempu nebudeš vědět ani zítra,“ pokývla k jeho džbánkům.

„Kde jsem nechal své vychování? Chceš jeden?“

„Děkuji. Přišla jsem hlavně kvůli lidem. A kvůli písním.“

„Ať už jsou jakékoliv.“

„Ha! Jakékoliv.“ Když se smála, nakrčila nos. Vždycky se mu to líbilo.

„Prý letos změnili jejich slova. Není žádoucí, aby opěvovaly Eothase, úsvit, nebo Ztraceného. Hádám, že je to stejně jedno, když nikdo nezpívá.“

„Třeba je to tak lepší. Asi nejsem připravená slyšet jiná slova.“

„Mně by nevadilo slyšet ta stará.“ Jeho oči se vpíjely do jejích a vzrušeně dýchal. Neuhnula pohledem. Dobré znamení. Pocit prázdna v jeho žaludku nahradilo třepetavé vzrušení.

„Co kdybychom se odtud vytratilí? Někam, kde bychom byli sami?“

Hned si uvědomil, že to neměl říkat. Její tvář ztuhla a do jejích rysů se začala vkrádat pochybnost a obavy.

„Víš, že já teď... Zrovna jsem přišla. Měla bych se opravdu jít pozdravit s ostatními. Ráda jsem tě viděla.“

Ještě než stačil zaprotestovat, byla pryč.

Znovu se obrátil k pódiu, jen aby se zdálo, že to tak chtěl. Zůstal na náměstí zcela osamocen. Měl dojem, že poznal *Stříbrný paprsek úsvitu*, položil džbánky na zem a začal tleskat do rytmu. Byl jediný. Jeden z hudebníků mu kývnutím poděkoval. Potěšilo ho to.

Po chvíli vycítil, že se někdo postavil vedle něj. Ohlédl se a spatřil mladého kněze, usmívajícího se a sledujícího hudebníky na pódiu.

„Stříbrný paprsek úsvitu, že ano?“

Edér přikývl. „Taky bych řekl.“

Raedulf se přidal k rytmickému tleskání.

„Někdo by měl zpívat. Proč nikdo nezpívá?“

„To je to, o čem jsem mluvil. Všechno má teď nová slova.“

„Dobrá nová plamenná slova. Znáš i ta starší.“

„Chceš se napít, Raedulfe?“

„Na Sklizeň Ztraceného? Urazil bych Eothase, kdyby ne.“

„Výborně. To ti schvaluji.“

„Zazpíváš?“

„Ne, to by ti urvalo uši. Co ty?“

Hudebníci dohráli verš a začali refrén. Raedulf se k nim připojil.

„*Stříbrný paprsek úsvitu vykvetl na straně východní...*“

Hudebníky to tak zaskočilo, že přestali hrát, jednomu z nich vypadl nástroj z ruky a měl co dělat, aby ho včas zachytil. Ale Edér nepřestával tleskat a ani Raedulfa to nevyvedlo z míry. Jeho hlas, tak neobratný v řeči, při zpěvu lehounce plynul a hladil. Veškerý hovor a ruch ztichl. Všichni se začali otáčet a přidávat se k Edérovu tleskání, dupali do rytmu a strhnout se nechalo dokonce i několik vojáků.

Hudebníci vytáhli Raedulfa k sobě na pódium.

„*Přichází bůh světla Eothas zářící jak stovky pochodní...*“

Když padlo slovo „Eothas“, vojáci se zarazili a podívali se jeden na druhého. Vytasili zbraně a začali si prorážet cestu davem k pódiu. Diváci byli příliš okouzleni, než aby si všimli hrozby.

„*Zakrátko vyblednou jitřní hvězdy v tom jasu...*“

Raedulfovi se zachvěl hlas, ale nepřestal zpívat. Byl možná povzbuzen pitím, nebo něčím, na co v té chvíli myslel a co by mohlo mít větší cenu než jeho život. Hudebníci takový pocit zjevně neměli a uprostřed verše přestali hrát.

Edér si už všiml, že něco není v pořádku. Než se stačil otočit, bylo za ním několik vojáků. Nyní stál mezi nimi a Raedulfem, dokončujícím refrén, jen on.

„*...a zvonům Modegund, Sagramis, Eadung zazníť dej hlasu!*“

Nikdo už nehnul ani brvou. Jeden voják se pokusil Edéra odstrčit stranou, ale on naopak odstrčil jeho ruku a doširoka rozpráhl své dlouhé paže. Všichni z pětky vojáků, stojící teď před ním, byli menší a slabší než on. Dívali se jeden na druhého, kdo z nich podnikne první krok. Byli mezi nimi i Wilger a Daeg.

„Daegu! Opravdu to chceš udělat? On je kněz!“

„Musíme ho zatknout, Edére.“

„Proč? Uvěznit? Vždyť jenom zpíval písničku. Tu, cos kdysi taky zpíval.“

„Ty víš, čeho se dopustil.“

„Ale neodvedete si ho.“

Daeg namířil chvějící se rukou čepel proti Ederově hrudi. Třásla se mu tak, že ji musel podepřít druhou rukou.

„Je nás pět, Edére. Nezvládneš nás.“

„Vsaď se, že zvládnou aspoň tři.“

Ostatní vojáci zaváhali. Za nimi třesklo rozbíjející se sklo. Vojáci se ohlédlí a jeden z nich zjistil, že proti jeho hrdlu je namířen zubatý ostrý konec láhve od vína, kterou drží drobná žena se šíleným svitem v očích.

„Já přinejmenším zvládnu tohohle,“ řekla Elafa. „A asi i toho vedle.“

Ostatní se shlukli kolem a obklíčili vojáky. Nikdo neměl lepší zbraň než džbánek nebo kámen. Edér se upřeně díval na Daega.

„Něco ti řeknu. Proč byste vy hoši nemohli tuhle noc udělat výjimku?“

„Lord Raedrik nechce...“

„Je daleko a co se tu stalo, se nedozví. Mám dobrý návrh. Čistý štít pro všechny na počest této oslavy boha spasení. Je to dobrý návrh i pro vás. Nikdo neřekne Raedrikovi, že vás pět nedokázalo udržet pod kontrolou skupinu neozbrojených, opilých vesničanů. Řekl bych, že lepší nabídka už nebude.“

Daeg se na něj podíval a pozvedl meč špičkou proti Edérově hrdlu. Pak ho sklonil a s výdechem zavrtěl hlavou.

„Srát na to, Edére. Tohles neměl dělat.“

„Jdi domů, Daegu. Ráno se tomu zasmějeme. A zítra večer ti koupím pivo.“

Vojáci kolem sebe při odchodu vrhali vyzývavé pohledy. Když byli z dohledu, hudebníci zase začali hrát. Dav zpíval, tleskal a tančil, někdo přinesl svíčky pro Přicházející soumrak a všechno bylo jako při minulých Sklizních. Elafa se úplně změnila a rozzářila. Po odjezdu vojáků se držela poblíž Edéra, škádlila ho pro jeho taneční umění a plácala ho přes ruce, když žertoval.

Když slavnost končila, seděli vedle sebe na sudech a Edér popíjel kalné zbytky vína ze dna, které mu barvily zuby do ruda. Elafa si ho kvůli tomu dobírala.

Protože lidé už odcházeli, seskočil Edér dolů ze sudu, postavil se před Elafu a položil jí ruce kolem pasu.

Podívala se na jeho ruce a přimhouřila oči. „Copak to má znamenat?“

„Pomohu ti dolů. Je čas jít domů.“

„Neříkej, že jsi ztratil odvahu.“

„Dnešní večer byl... zmáhající.“

„Přesně to mám na mysli.“ Položila mu ruce kolem krku. „Myslím, že to potřebujeme. Po tom všem. Víím to.“

Snesl ji ze sudu, postavil na zem a díval se na ni. Beze slova ji držel.

„Zkoušíš na mě nějaký trik?“

„Pokud ano, tak už jsi na něj skočil.“

„To je proto, že jsem pomohl tomu knězi?“

„To je proto, že jsi zůstal stejný, jakého si tě pamatuji. Jako jeden z mála.“

„Takže jsem mu *nemusel* pomáhat?“

„Zas nad tím nepřemýšlej tolik.“

Šli do jejího domu. Říkala, že její rodiče jsou pryč a bylo to mnohem blíž k vesnici. Dům nebyl o mnoho lepší než ten jeho, ale nebyl cítit mokrou kožešinou, což zvýšilo Edérovu šance, měl ten pocit.

S nastupující nocí se ochladilo. Rozdělali oheň a tiskli se k sobě pod přikrývkou a navzájem se zahřívali. Přes drkotající zuby se smáli až do té chvíle, kdy se přestali třást zimou a jeho ruce byly dostatečně teplé, aby se mohl dotýkat její holé kůže, aniž by vyjekla (ne, že by ho to do té doby zastavilo).

Ovinula kolem něj nohu. Líbilo se mu to. Věděl, že poněkud vyšel ze cviku a i ji varoval, ale stejně se pak omluvil a slíbil, že jí to vynahradí. Sedla si za něj. Hlavu měl opřenou o její břicho a její ruce zkrřížené na hrudi.

„Dnes v noci jsem to potřebovala,“ řekla mu.

„Nemusí to být jen dnes v noci.“ Očekával, že to bude znít upřímně, tak byl zaskočen, když to tak neznělo.

„Nebud zbytečně velkomyslný. Oba víme, co to bylo.“

„Možná se vzdáváme příliš rychle.“

„Nebo se nám jen oběma stýská po lepších časech.“

„S těmi jsem taky ještě úplně neskončil.“

Přitáhla ho k sobě a políbila. Edér navázal krátkým, ale upřímným druhým pokusem, než jej pivo s vínem konečně udolaly.

Byla ještě tma, když ho probudil Elařin hlas. Neležela vedle něho, hlas přicházel zvenku. Tlumily ho okenice, a proto nemohl rozeznat, co říká, ale byla tam s ní ještě jedna žena. Starší. A znělo to, jako by se hádaly.

Dveře se otevřely a Elařa vešla sama dovnitř. Přešla na druhou stranu místnosti za žhnoucí ohniště a něco tam položila. Pak tam stála a tiše to sledovala. Edér vstal, oblékl si kalhoty a přešel k ní. Mhouřil oči a v hlavě mu tepala bolest na znamení protestu proti nočnímu hýření.

„Jsi v pořádku?“

Nepřekvapil ji, zřejmě ho slyšela přicházet. Zhluboka se nadechla.

„Edéře, já...“

Podíval se jí přes rameno a viděl, že stojí nad kolébkou. Teprve teď si jí všiml. Uvnitř rozeznal do látky zavinutý raneček s malýma ručičkami a...

„Kluk nebo holčička?“ zeptal se.

„Kluk. Poslyš, Edére...“

„Ne, já... Jsem šťastný za tebe. Nemusíš měnit–“

„Edére, prosím, nech–“

„Elafo, to je v pořádku.“ Položil jí ruku kolem pasu. „Teda pokud sem ovšem teď nenapochoduje otec a–“

„Tohle nechceš!“

Náhly výbuch ho přinutil ruku stáhnout. Úplně vystřízlivěl a rázem viděl vrásky v její tváři, předtím skryté závojem piva a tenké krvavé žilky v bělmech jejích očí. Zkusil si představit, jaké to je, muset jako mladá žena vychovávat sama malé dítě a opakovat tento rozhovor s každým člověkem, kterého potká a přitom se snažit cítit normálně.

„Poslední dobou ani nevím, co chci. Možná, že tohle bude to pravé.“

Po špičkách přešel ke kolébce, vzal z ní raneček s dítětem a přitiskl si ho ke hrudi. Dítě se neprobudilo. Dýchalo hluboce a klidně. Ten dech. Něco v něm chrčelo. Nejdřív si Edér pomyslel, že je dítě nemocné, ale pak se pořádně podíval na jeho tvář.

Občas se v ní otevřela ochablá ústa s drobnými bublinkami pěny, olepená zaschlou slinou táhnoucí se od nosu až k bradě. Bublínky se zvětšovaly a praskaly se slabým zachrčením. Pak si všiml, že oči jsou otevřené, že dítě vůbec nespí. Zíraly do prázdna, skelným pohledem upřeným do nikam. Takový pohled Edér zatím viděl jen na bojišti, u padlých druhů, a ta myšlenka ho instinktivně přiměla dítě rychle odložit.

Vytáhl ruce z kolébky a omluvně s nimi zatřepal. Možná i proto, aby se ujistil, že mezi jeho rukama a tou věcí v kolébce, stejně tak mrtvou jako živou, je dostatečná vzdálenost.

„Promiň, já ne– Nečekal jsem...“

„Kvůli tomuhle jsi nepřišel.“ Její hlas byl sotva slyšitelný.

„Jen jsem to nikdy předtím neviděl, to je vše.“

„Udělalí jsme, co jsme chtěli. Připomenuli si hezké vzpomínky. Nemusíš tu zůstat.“

„Takhle ale já–“

„Radši bych, abys nezůstával.“

Edér se na ni podíval a snažil se najít správná slova, ale vše, co ho napadlo, by

vyznělo jako lež. A třeba by to i lež byla, neměl úplnou jistotu. Většinou byly jeho myšlenky sobecké, on to věděl a vyvádělo ho to z míry. Přemýšlel, jestli je tím člověkem, za kterého sám sebe pokládá. Nakonec dokázal jen prkenně přikývnout. Za několik hodin bude tohle celé jen vzpomínka. Má před sebou mnoho jiných dní, kdy může zjistit, co skutečně chce. Beze slova posbíral všechny své věci a odešel.

Když se vracel do rodného domu, znovu prošel okolo Raskovy farmy a dokonce i v tuto hodinu tam na plotě stále ještě seděli ti krkavci. Když na něj zakrákali, tentokrát se po nich ohnal. Sotva to s nimi hnulo, a teď ho už napořád budou mít za nepřítele.

Před sebou na cestě zahlédl v měsíčním světle třpyt zbroje, nabývající formu vojáka, mířícího směrem k některé odlehlé farmě. Rozeznal Wilgerovu podsaditou siluetu a houpavý krok. Wilger žil na druhé straně města. Nebyl na cestě domů. Edér zrychlil a dohnal ho.

„Jdeš domů?“

„Edére! Ksakra, co ty tu–? Měl by ses raději vrátit a nevytahovat paty z domu.“

„Ale, nevztekej se na mě, Wilgere. Chránil jsem toho kluka stejně jako tebe a Daega. Ve chvíli, kdy byste na něj vztáhli ruku, by vás dav roztrhal.“

„Ty to nechápeš. Raedrik o tom ví. Vyslali jsme jezdce.“

Edér měl pocit, že stojí na kraji vysokého srázu. Zastavil se, země se mu pod nohama zahoupala a měl pocit, že se mu zastavil dech.

„Vy jste mu to řekli? To nebylo dvakrát chytrý, Wilgere. Kde je Daeg?“

„Máme jít do všech domů, kde žijí eothasiáni. Dnes v noci. Raedrik poslal polovinu svých mužů, a tak můžeme udeřit na většinu domů, než se to roznese. Jakékoliv znamení víry – spálit. Jakýkoliv odpor – zatknout a odvést do jeho pevnosti. Pokus o útěk – dohnat.“

Edér cítil nápor krve, ženoucí se jeho žilami. Uvažoval, co by asi udělali dítěti, jako je to Elafino, kdyby je našli. Copak teď mohl jít domů a všechno jen tak pustit z hlavy? A ráno navázat na běžný život? Polkl a počkal, až se jeho dech uklidní.

„Myslím, že v tom případě radši půjdu domů. Dobrou, Wilgere.“

Edér ho plácnul do zad a zamířil zpět.

„Edére, copak ty nebydlíš–?“ začal Wilger, ale Edér už byl dost daleko a neslyšel ho dokončit větu. Jakmile byl z dohledu, přešel do prudkého běhu. Na obzoru se

rýsovaly temné siluety povolanych vojáků, plazících se v dálce po cestě jako nějaký obrovský hmyz. Přeskakoval ploty a probíhal farmami hluboko skloněn a modlil se, aby ho vojáci nezahledli. Po přeskočení jednoho vysokého plotu u Bonerovy farmy si vyvrkl kotník a svalil se na zem. S proklínáním se vrávoravě postavil na nohy a kulhal, jak nejrychleji mohl, směrem k Elafinu domu. Přes kopec už bylo slyšet cinkání zbrojí a měkké čvachtání koňských kopyt v blátě.

Bez dechu dorazil k jejímu domu, vtrhl dovnitř a zarazil za sebou petlici. Elafa seděla před žhnoucím ohništěm a chovala své dítě. Vyplašeně vzhledla.

Lapaje po vzduchu ze sebe Edér sotva dokázal vypravit: „...musíš... schovat. Vojáci.“

Rozhlédla se po místnosti a zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že tady je dobré místo. Viděli by nás.“

„Ne nás. Dítě.“

Elafa náhle pochopila a zhrozila se. „Do lesa? Můžeme běžet.“

Edér zavrtěl hlavou. „Není čas.“

„Co teď?“

Zazněly čtyři údery na dveře jako rány osudu. Elafa vytřeštila oči. Edér se natáhl pro dítě v jejích rukách. „Sem.“

Další čtyři rány.

„Už jdu!“ zavolala tak přívětivě, jak to jen šlo. Podala dítě Edérovi. Uchopil je pod neživými rukama. Viselo před ním jako hadrová panenka. Díval se na tu ubohou věc a na okamžik ho napadlo, jestli to mohla být práce jeho boha.

„Ve jménu lorda Raedrika, otevřete a připravte se ke kontrole!“

Horečně prohlížel dům a Elafa zatím spěchala ke dveřím. Byla tam jen jediná místnost a nabízela málo možností. Budou kontrolovat truhly a bedny, podívají se z oken, aby zjistili, jestli z nich něco nevisí. Nejlepší bude, když dítě schová za svými zády.

Elafa otevřela dveře a voják, který se na ně zrovna chystal zatlačit, vletěl do místnosti, že téměř upadl.

Byl to Daeg. Edéra napadlo, jestli si tento dům vybral záměrně a jestli se jim chystá pomoci, nebo ublížit. Další voják, stojící za ním, se vecpal do místnosti a postavil se stranou. Jeho tvář byla v mdlém světle těžko rozeznatelná, ale měl hustý knír a křivý nos, který asi nebyl zlomený jen jednou.

Byl téměř o hlavu vyšší než Daeg a choval se jako dlouholetý profesionální strážný. Oba vojáci měli tasené meče.

„Kdybich věděla, že vy chlapci přijдете, byla bych nejdříve uklidila,“ řekla Elafa.

„Na úklid jsme tu my,“ odpověděl vyšší voják s pohledem upřeným na vyřezávané Jitřní hvězdy, visící nade dveřmi.

„Všichni, co věří v mrtvého boha, jsou nežádoucí.“ podíval se na Elafu, aby viděl její reakci, ale ona se jen zdvořile usmívala.

„Vadí ti kamarád? Zrovna jsme se tady spolu těšili.“

Oba vojáci šklubli hlavou k Edérovi, který seděl do pasu nahý v posteli pod příkryvkou z ovčí kůže. Daeg se vztekal.

„To je tvoje vina, Edére. Doufám, že ti to za to stálo. Teď tady zůstaň a nezasahuj do toho.“ Mávl přitom špičkou meče, aby svým slovům dodal důraz.

Vojáci všechno kolem prohledávali. Převraceli nádoby a zabavovali vše, co byt jen vzdáleně připomínalo Eothase, včetně Elafiny jediné lucerny. Elafa je marně přemlouvala. Voják s knírem si v tom zjevně liboval, ale Daeg vypadal spíše otrávený než zlomyslný a několikrát počastoval Edéra letným pohledem, doprovázeným lehkým zavrtěním hlavou. Kolébka je zaujala, ale Elafa ji odbyla jako zděděnou věc.

Nakonec vojáci shromáždili nevelkou hromádku sporných věcí a voják s knírem je smetl do jedné bedny, nalezené za dveřmi. Daeg před odchodem na Edéra přísně pohlédl.

„Jdi domů. Když tam nebudeš do úsvitu, nemohu nic zaručit.“

„Dobrou, Daegu.“

Pod pokrývkou a pod Ederovým pravým kolenem sebou Elafino dítě nehlučně šklublo. Možná mu bylo moc teplo, nebo nemělo dostatek vzduchu. Edér ho opatrně přitlačil nohou a držel ho tak, dokud se Daeg neotočí, ale Daeg tam zůstával, jako by něco tušil. Když sebou dítě znovu šklublo, obrátil pohled přímo k němu.

Edér letmo pohlédl na vojáka s knírem, který právě vycházel ze dveří a potom zpět na Daega. Zavrtěl hlavou a mávl na něj gestem ‚nedělej to‘. Daeg stejně přistoupil blíž.

„Copak to pod tím je?“

Znovu zamával mečem. Druhý voják se zarazil.

Edér se nervózně zasmál. „Určitě to chceš vědět? Dneska už ses ztrapnil dvakrát.“

Daeg zastrčil meč pod pokrývku a pomalu, se zlověstným pohledem, ji nadzvedl.

„U stínu pratura. Řekni mi, že to není jeden z těch–“

„Nech to plavat, Daegu.“

„Promiň, Edére. Teď už ti nemohu pomoci.“

Edér zvolna přikývl. Potom rychlou otočkou ruky zamotal příkrývku kolem ostří Daegova meče a chytil ho. Daeg se mu ho pokusil vytrhnout, ale Edér jím zakroutil a prudce trhl. Šlo to snadněji, než čekal a síla jeho trhnutí ho s heknutím poslala k zemi vedle postele.

Neplytvaje časem, vyskočil Edér okamžitě na nohy a přehodil Daegovi pokrývku přes hlavu. Skočil po něm, srazil ho na zem a začal mu bušit do hlavy, ve snaze ho co nejrychleji zneškodnit. Vzadu na matraci dítě vydávalo čvachtavé, dýchavičné zvuky, nevědomé a nevidomé.

Ze strany narazil Edérovi do hlavy těžký předmět. Stál nad ním kníratý voják a v rukách třímal Elafinu bednu. Tu hned odhodil stranou a její obsah se rozletěl do všech stran. Uchopil meč, ale než celou zbraň vytáhl, Edér ho rychle popadl za kotníky a podtrhl mu nohy. Při zápasu s vojákem zahlédl Elafu, jak kolem sebe sama hledá nějakou zbraň.

Její rodinou sekerku jí vzali, Daegův meč však ležel nedaleko a on se pro něj zrovna plazil. Bude u něj dřív než ona. Před ní však visela nad ohništěm konvice s vodou, kterou tam před tím dala vařit.

„Elafó!“

Edér trhl hlavou směrem ke konvici. Elafa přikývla. Nesundávala ji ze závěsu, prostě ji jen chňapkami strhla. Edér bojoval s kníračem a snažil se získat čas tím, že mu tiskl ruce k bokům. Daeg už sahal po svém meči. Jakmile ho sebere, oba zemřou.

Elafa skočila přes místnost a srazila Daegovi ruku. Udeřila ho přes ni konvicí ve chvíli, kdy se chopil jílce a pevně přitiskla rozpálené železo na jeho kůži. Daeg zavřískal. Rychle přitiskla ruku na jeho ústa. Edér doufal, že tak rychle, aby nestačil přivolat další vojáky. Zápach spálených chlupů byl cítit po celé místnosti.

Cvoček z boty, zaražený do Edérova poraněného kotníku, pomohl většímu vojákovy vymanit se z jeho sevření. Popadl Edéra pod krkem a za vlasy a udeřil mu

hlavou o podlahu, a ještě jednou, a zase. Edér cítil něco mokrého a teplého, vytékajícího z jeho ucha.

Elafa popadla Daegův meč a tím přitáhla pozornost kníratého vojáka. Kolenem kopl Edéra do hlavy a odhodil ho na zeď. Edér rázem viděl jen rozmazané obrysy. Voják vytasil meč. Elafa ustoupila zpět a držela před sebou oběma rukama ukořistěný meč. Voják se zasmál a v Edérově hlavě to zaznělo s tupou ozvěnou. Hmatal kolem sebe v místech, kde předtím voják upadl.

Slyšel zvonění mečů a Elafin rychlý dech. Do ruky mu vklouzla dřevěná rukojeť a potácivě se zvedl.

V ruce držel sekeru, kterou chamtivý voják vzal Elafě. V hlavě se mu vyjasnilo. Viděl Elafu, couvající ke zdi a vojáka, který se na ni tlačil. Ignoroval pulzující bolest v kotníku. Už byl téměř na dosah a mohutně se rozmáchl.

Pak ucítil, že se o jeho nohu něco zachytilo a ocítl se ve vzduchu. Sekera mu vypadla z ruky a klouzala po podlaze. Edér dopadl na ruce. Ohlédl se a viděl Daegovu ruku, držící jeho kotník. Zlostně vykřikl a kopl proti Daegovi ve snaze uvolnit se, ale Daeg držel jako klíště.

Edér se ohlédl na Elafu. Držela svou čepel před sebou a viditelně jí ubývaly síly. Moc jich už neměla. Když viděla Edéra padat, zachvěla se, ale kníratého vojáka nespustila z očí. Třásla se námahou a vysílením. Edér věděl, že knírač by to mohl chtít rychle skončit, když má ještě jednoho protivníka. Další rozmach bude poslední. Edér viděl sílu jeho napřážené ruky, jeho úmysl ji dorazit.

Ve chvíli, kdy se voják napřáhl k mocnému seku, Elafa klesla na kolena a přestala se bránit. Edér měl pocit, že jí zradily nohy. Zavřel oči a čekal na strašlivý zvuk kovu, protínající tělo. Slyšel kroky, ale žádný dopad. Otevřel oči a viděl, že úder sjel po jejích copech. Voják ztratil rovnováhu a Elafa získala cenný čas.

Edér sledoval, jak namířila ostří pod jeho obrněný kabátec a z posledních sil bodla vzhůru, skrze jeho břicho. Druhým trhnutím rukou je dovnitř zarazila celé.

Voják, šokovaný vyřinuvší se krví, ještě slabě máchl mečem a sesunul se k zemi. Edérovi se na chvíli ulevilo, ale zahlédl Daega, který se mezitím zvedl na nohy. V levé ruce držel sekeru. Poničenou pravou ruku s dočerna spáleným hřbetem držel u boku. Postupoval k Elafě, která byla asi tak stopu od padlého vojáka a snažil se jí z unavených rukou vyrazit svůj meč. Edér se zvedl na kolena a použil přitom nohu postele jako oporu. V místnosti bylo slyšet jenom těžký dech.

„No tak, Daegu,“ řekl Edér a hrud se mu prudce zvedala. „Stačilo.“

Daeg se zarazil, aby se ponuře uchechtl. Ohlédl se na Edéra.

„Kdyby to jen šlo. Teď už to není tak jednoduché.“

Udělal další krok k Elafě a pozvedl sekeru.

Stále ještě se jí nepodařilo vyprostit z mrtvolý meč. Edér se zhluboka nadechl a vyrazil. Daeg to nečekal a Edérovi se podařilo chytit ho za zápěstí ve chvíli, kdy se rozmachoval k ráně. S využitím své rychlosti odhodil Daega na zeď a zkroutil mu levou ruku za zády. Volnou rukou popadl Daega pod krkem.

„Pusť to!“

Daeg se snažil bojovat, ale jeho pravá ruka nebyla k ničemu. Mohl s ní jediné ohmatávat tvrdou dlaň svírající jeho průdušnici. V levé stále křečovitě svíral sekeru.

„Daegu, pusť to!“

Spíše prosba než příkaz. Daeg něco zavrčel, ale tvářil se stále odhodlaně. Sekeru nepustil. Elafa přispěchala na pomoc, pokusila se mu sekeru vykroutit, ale jeho sevření bylo příliš pevné. Zanechala marného úsilí a otočila se pro konvici. V té chvíli už Edér viděl, že Daegova vyčerpaná tvář začíná modrat. Najednou vypoulič oči a jeho tělo ochablo. Sekera mu vypadla z ruky, a když Edér jeho bezvládné tělo pustil, zády se pomalu svezlo dolů po hliněné zdi.

Edér ukročil a posadil se na postel. Chvíli na ní seděl, popadal dech a ochromeně se díval kolem sebe a na muže, kterého pokládal za přítele.

Vedle Edéra oddechovalo a do prázdna zíralo dítě, vyražené z tohoto světa. Dýchali stejně rychle a v té chvíli to vypadalo, jako by v místnosti dýchala jen jedna bytost.

Umyli si krev a špínu ve vědru čerstvé vody, které Elafa minulé ráno přinesla. Edér ji nechal zahlazovat škody a dával pozor na její dítě. Nedbaje na zraněnou nohu odnesl obě těla, jedno po druhém, přes pastviny a pole, daleko od cesty. Každých pár kroků se zastavil a poslouchal, jestli neuslyší hlídku.

Těla musel vytlačit přes vysoké ploty a nechat je spadnout na druhé straně. Jakákoliv práce, kterou mu kdy přidělil otec, se mu líbila více, než tohle.

Odvlekl těla do sklepa Osgoda Raska a doufal, že nějakou dobu potrvá, než začnou být cítit. Než odešel, pověděl Osgodovu duchovi (aspoň předpokládal, že Osgod je mrtvý), že mu přinesl pár strašáků a že žádné díky za laskavost neočekává.

Než se podruhé vrátil k Elafě, měla již uklizeno. Nebylo znát, že tam došlo ke

dvěma krvavým zabitím. Byl tím ohromen a dal to patřičně najevo.

„To je praxe,“ odpověděla. Pak se roztržitě zasmála a odmlčela se.

„Máš nějaké místo, kde se můžeš ukrýt, než se to přežene?“ zeptal se Edér.

„Nemyslím, že se to kdy přežene. Zejména potom, co najdou ty vojáky. Vždycky tady mohou zaklepat Raedrikovi muži. Jednoho dne přijdou zase.“

„Tak utečme. Do Zátoky Vzvoru, nebo do Nového Heomaru.“

Neodpověděla.

„Elafo?“

„Ne, *my*, Edére.“

„Nemůžeš se toulat venku sama s dítětem. Co si myslíš?“

„Zvládnu to. Už jsem mnohokrát cestovala. A znám svou cestu. Ty chceš zůstat ve Zlatavém Údolí. Řekni mým rodičům, co se stalo a kam jsem šla. Co mají říci vojákům, kdyby u nich zakleпали.“

„Tak se setkáme později. Řekni si kde.“

„Edére, mohl bys dělat cokoli na světě, kdybys jen neměl tak tvrdou palici. Jsi milý člověk. Udělej mi laskavou. Zůstaň tady. Najdi si nějakou pěknou holku, kterou poblázníš svými zmatenými gesty. Nepředstírej, že je mezi námi víc, než je.“

„Jak víš, že není?“

„Vím to lépe, než ty. Není to tak těžké. Víš, co vidím ve tvých očích? Věrnost. Povinnost. Vidím muže, který se na mě dívá, ale vidí mě takovou, jaká jsem byla dřív. To je mi k ničemu. Když chceš pomáhat, tak mi pomoz odtud. Pak jdi domů.“

Edér se na ni díval a opět doufal, že najde ta správná slova. Jenže je nenašel.

Byla ještě tma. Edér slyšel jen funění koní a občasné cvaknutí okovaných bot mrtvých vojáků. Daeg a druhý muž se vezli po hlavní silnici na voze připojeném ke statnému páru kobyly ze selonské zátoky. Edér je z bezpečné vzdálenosti sledoval. Když se ujistil, že nikdo není poblíž, rozvázal je a odtáhl je do křoví. Elafo, se svým dítětem v uzlíku, čekala opodál.

Potřebovala se dostat do Nového Heomaru, kde měla příbuzné. Myslela, že by jí mohli poskytnout útočiště. Dítě si přivázala šátkem k tělu, aby měla volné ruce. Edér se nabídl, že jí vyzvedne do sedla nejbližšího koně, ale ona si musela

vyzkoušet, že to dokáže sama, i s tím vším, co nese. Na několikátý pokus se jí to povedlo. Edér byl zaměstnán balením sedlových brašen a přivazováním druhého koně k prvnímu. Očekával, že ji dovezou tam, kam chce, nebo alespoň blízko k tomu místu. Jeho práci zrychlilo pomyšlení na potulující se vojáky, a když byla připravena, bez velkého loučení ji vyprovodil.

Sledoval, jak se ubírá po cestě a pak mu mizí za listnatými větvemi. Když mu před očima zůstala jen prázdná prašná cesta, měl pocit, že minulá noc se nikdy neodehrála. Stál tam a poněkud nerozhodně zíral na hlavní silnici. Přemýšlel o domově a zjistil, že nemá, kam by mohl jít, kde by byl doma. Žádné místo, které by mu ze zaprášené minulosti přinášelo vzpomínky na lepší časy. Uvažoval o tom, že odejde.

Pak se podíval na barvu oblohy a pomyslel si, že brzy vyjde slunce. Rozhlížel se po obzoru, neuvidí-li vojáky, či nezaslechne-li kroky. Nebylo po nich ani vidu, ani slechu a tak se vydal dolů po cestě, směrem ke chrámu. Doufal, že včas zastihne Raedulfa, aby mu pomohl přivolávat úsvit.

KONEC